

LBRIS | We know
OLESEA BUNDUCHI

LOVE.NET

Un dans în întuneric

//bestseller

Chișinău • București

2022

Era o zi de vară obișnuită. Una frumoasă, cu soare. Elena, măcinată de gânduri și griji cotidiene, se uita în depărtare la mulțimea pestriță de oameni. Trecută de patruzeci de ani, era încă o femeie atrăgătoare. Nu purta tocuri înalte sau fuste sexy, dar cu silueta ei armonioasă și zâmbetul jucăuș reușea să întoarcă privirile bărbaților pe stradă. Părul lung castaniu, ochii căprui și tenul ei mereu proaspăt răspândeau în jur simplitate, modestie și siguranță. Făcea parte din categoria femeilor capabile să-și păstreze misterul zâmbind în ciuda greutăților și fermecând inimi, fără a fi indecente sau vulgare.

La prima vedere, Elena părea mulțumită de viața ei, având un job care-i plăcea, un soț și o binecuvântare de la Dumnezeu – doi băieți gemeni, care-i umpleau casa cu râsetele și strigătele lor.

Își petrecea zilele la birou, iar serile în rutina treburilor casnice. Feciorii, la fel ca toți copiii năzbătioși, voiau în permanență atenția mamei. În general totul era bine, dar în fuga zilnică de a reuși, Elena nu se simțea, totuși, pe deplin fericită.

Muncind într-un oficiu din centrul Bucureștiului, în calitate de jurist al unei companii de construcții, avea în permanență ceva de făcut. Dar, ca toate femeile, era la curent cu noutățile mondene.

Elena se străduia să reușească să le facă pe toate, iar după aceea, își găsea timp și pentru a naviga pe rețele, unde comunica cu prietenii și urmărea ultimele știri. Într-o zi, cufundată în documentele de pe masă, primi o notificare pe una din paginile sale. Curioasă, luă telefonul să vadă despre ce era vorba. Observă imediat că primise o propunere de prietenie de la un domn, care avea o poză de profil destul de reușită.

De obicei, Elena nu accepta pe oricine să aibă acces la profilul ei, mai ales dacă era vorba de un necunoscut. După ce examinează poza acelui bărbat, simți că i-a trezit interesul ceva și voia să afle mai multe despre el, dar nu era posibil până nu-i accepta cererea de prietenie.

Apăsă pe butonul de acceptare și începu să-i studieze profilul. Era un bărbat destul de drăguț. Părea înalt și binefăcut, având între 40 și 50 de ani. Din poze se putea deduce că frecventa cu regularitate sala de sport. Nu reuși să navigheze mult, că primi și primul mesaj de la el.

– Bună, Elena.

– Bună, îi răspunse ea.

– Încântat să te cunosc și să primesc răspunsul tău. Mă numesc Alex, sunt din Glasgow, Scoția. Sper că putem fi prieteni?

– Cunoști limba română? Elena era curioasă.

– Nu cunosc limba română, dar sper să o pot învăța, îi răspunse Alex.

– Interesant. Cum atunci îmi poți scrie? Elena se făcu și mai curioasă.

– Sau traduci? Apropo, ce limbă vorbești?

– Vorbesc engleza și germana. Dar tu? Și da, folosesc un soft de traducere, adăugă Alex.

– Mă numesc Elena, sunt din România, răspunse ea. Vorbesc limba română, cunosc engleza.

Elena voia să afle mai multe despre el. Era nerăbdătoare să-i vadă profilul. A intrat pe pagina lui și i-a privit toate pozele. Nu avea multe, dar din cele pe care le-a examinat, și-a putut da seama că avea de-a face cu un bărbat interesant și inteligent. Avea o carismă în zâmbet care a fermecat-o pe Elena de la bun început. În poze purta haine de medic, ceea ce îi trezise și mai mult interesul.

Tocmai în acel moment a primit un mesaj nou de la Alex.

– Okay, pari a fi o persoană foarte drăguță. Mă bucur că vorbești engleza. Din câte am văzut, îți place să călătorești, pot să te întreb ce alte hobby-uri mai ai?

Părea că și el, la rândul lui, era curios să cunoască mai multe. Elena nu reușea să-i studieze pagina și, totodată, să-i răspundă la mesaje. Pe deasupra, mai avea și masa plină cu acte pe care trebuia să le studieze, dar ceva o îndemna să continue discuția. Avea senzația că dacă nu-i va răspunde imediat, el va înceta să-i mai scrie.

Elena nu știa ce să-i răspundă la întrebarea despre hobby-uri. Îi scrisese primul lucru care-i veni în cap.

– Să-mi petrec timpul cu familia.

– Wow, e minunat. Ești căsătorită și ai copii? o întrebă Alex.

– Da, sunt căsătorită și am doi copii.

– Okay, ce drăguț. Eu însă am fost căsătorit, dar am divorțat cu aproape cinci ani în urmă. Am doar o fiică, are 11 ani. Se numește Jasmine și din cauza naturii muncii mele, locuiește la internat acum.

Elena primi un telefon la birou și a fost nevoită să se retragă pentru un timp. Închise chat-ul și se apucă să examineze un document care trebuia completat imediat. Totuși, gândurile îi erau la conversația cu acel bărbat necunoscut.

După 15 minute reveni să vadă dacă interlocutorul ei mai era pe net. Era acolo, online. Elena voia să afle mai multe despre viața lui.

LIBRIS

We know
books

– De ce fiica ta se află la internat? Unde este mama ei? Și de ce vrei să ne împrietenim?

Peste câteva clipe primi niște răspunsuri.

– După divorț, eu și fosta mea soție am pornit pe drumuri diferite, ea s-a căsătorit cu un bărbat din Australia și locuiesc acolo împreună. Jasmine a rămas cu mine. Acum ea se află la internat, deoarece eu mă aflu în serviciu activ în cadrul trupelor *Thunderbirds Army* care sunt dislocate în Erbil, Irak. Apropo, tu ce meserie ai? se interesă el.

Elenei îi trebui ceva timp ca să asimileze informațiile primite. Era atrasă de discuția cu Alex. Voia să afle mult mai multe despre el, despre acel bărbat frumos, cu o înfățișare blândă, privire seducătoare și cu un zâmbet misterios. Așa îl vedea Elena în pozele lui.

– Sper că starea mea civilă nu este o piedică și ne putem împrieteni? adăugă Alex.

– Lucrez într-o companie de construcții acum, îi răspunse Elena.

– Cred că ai un loc de muncă drăguț care îți place. Mă bucur să te cunosc, mai sunt niște lucruri pe care mi-ar plăcea să le știu despre tine. Sper să nu te superi dacă îți pun câteva întrebări. La fel și tu poți să mă întrebi tot ce dorești, ce zici?

– Bine, răspunse Elena.

– Thanks, adăugă Alex. – Spune-mi, cum te distrezi?

– Mă distrez plimbându-mă, petrecându-mi timpul cu prietenii sau familia, îi răspunse Elena.

– Iar mie îmi place să dansez, să merg prin pădure, să pescuiesc, să iau cina la lumina lumânărilor, să călătoresc, să fac cumpărături, să privesc filme și, nu în ultimul rând, să cânt la pian pentru persoane speciale, îi scrise Alex, fără ca Elena să apuce să-l întrebe despre pasiuni și distracții.

– Poți cânta la pian? se miră ea. – Ai multe pasiuni, din câte văd, dar cine sunt persoanele speciale din viața ta? îl iscodi Elena și însoți mesajul cu un emoticon zâmbitor.

– Da, cânt la pian. Unica persoană specială din viața mea este fiica mea. După ce am divorțat, nu m-am mai implicat în nicio relație.

Elena citi cu tristețe aceste rânduri și simți că îl compătimentește, imaginându-și cum se simte el departe de fiica lui.

– Adică, de meserie ești medic? îl întrebă ea, continuând conversația. – Cât de des o vezi pe fiica ta? Ai dreptate, copiii sunt speciali pentru părinților lor, adăugă Elena.

– Au trecut aproape șase luni de când am văzut-o ultima dată pe fiica mea. Da, sunt medic, chirurg-ortoped.

Elena rămase fără cuvinte. Nici nu știa ce să zică.

- Dar cel puțin vorbiți la telefon?

- Nu avem voie să folosim telefoanele aici, în interiorul taberei. Îi scriu mesaje pe adresa ei de e-mail și când are voie să utilizeze calculatorul, atunci primesc răspuns.

- Să înțeleg că ești în Irak, în zona de război? îl întrebă Elena.

- Da, așa e. Suntem aici pentru menținerea păcii, răspunse el.

- Cât trebuie să mai stai acolo? Elena era confuză.

- Am un contract pe doi ani, dar au trecut abia șase luni.

- Și după, ce ai de gând să faci? Am auzit că sunt și militari români care pleacă în Afganistan sau în Africa, adăugă Elena.

- Nu e o treabă ușoară. Aici suntem oricând gata de luptă, dar deși e riscant, îmi place, pentru că în astfel de condiții viața umană capătă o valoare deosebită. Lumea este plină de haos... Multe vieți au fost curmate aici, sute de proprietăți au fost distruse și o mulțime de oameni se adăpostesc în tabăra refugiaților acum, îi făcu o mică descriere Alex.

– Îmi imaginez că este foarte greu. Din păcate, peste tot e haos, iar acest lucru ne va duce la pierzanie, adăugă Elena.

Mesajul lui Alex nu întârzie să vină. Cu toate că avea foarte multe de făcut în acea zi, Elena stătea cu privirea țintă la monitor.

– La fel cred și eu... Liderii grupărilor teroriste islamice le-au spălat atât de bine creierii adeptilor lor, încât aceștia sunt gata să meargă în misiuni sinucigașe, fiind asigurați că vor ajunge în rai, unde îi așteaptă cele 18 fecioare. Sunt șocat de ușurința cu care au acceptat o asemenea înșelăciune din partea liderilor lor, îi scrisese Alex. – Ei își au propriile regulile, de mici sunt crescuți și educați ca să ucidă și să nu le pese de viața lor, fără a mai vorbi de viața oamenilor nevinovați.

Au urmat câteva minute în care nu a primit niciun mesaj de la el. Elena văzu că nu mai era online și s-a retras și ea. A revenit la chestiunile neclarificate încă, dar gândul îi era la noua sa cunoștință.

Se întâmpla pentru prima dată să fie interesată de un bărbat care i-a scris. Au mai fost mesaje din partea unor persoane necunoscute, dar Elena din start nu le dădu nicio șansă. În acest caz, era ceva diferit. Îi părea destul de inteligent. Părea să fie un bărbat deștept. Toate acestea o făceau să vrea să-i mai scrie.

Elena își continuă ziua cufundată în sarcinile de la birou, iar seara o petrecu împreună cu familia.

Următoarea zi veni cu aceleași obligații și treburi. Elena nici nu-și mai aminti de misteriosul necunoscut din ziua precedentă, având multe de făcut la serviciu și acasă. Nu prea avea chef să navigheze online.

Peste două zile, observă că avea câteva mesaje necitite și a fost plăcut surprinsă când a văzut că mesajele erau de la el, de la Alex.

El îi scrisese cu o zi în urmă:

– Bună ziua. Sper că ești bine și că ai o zi reușită.

În acel moment el nu era online, dar Elena hotărî să-i răspundă:

– Bună ziua. Sunt bine, petrec zilele însorite de vară la birou.

Trecuseră câteva zile în care Elena nu primi mesaje, deși uneori a intrat pe pagină și a văzut că Alex nu fusese activ. Își căuta în continuare de activitățile ei, fără să fie cumva afectată de faptul că nu-i mai scria.

La un moment dat, în timp ce citea o informație la computer, Elena a hotărât să-și verifice pagina. Văzu un mesaj de la Alex și se bucură mult, schiță până și un zâmbet.

– Bună ziua. Îmi este atât de plăcut să citesc mesajele tale și-mi pare foarte rău că nu răspund rapid

la ele, chiar regret. Ai WhatsApp, apropo? Putem discuta și acolo?

Mesajul lui era însoțit de o fotografie în care apăreau doi bărbați într-un cabinet medical. Ambii erau îmbrăcați în uniforme speciale. Aveau capetele acoperite cu bonete, iar pe față purtau măști medicale. Erau de aceeași statură și semănau între ei. Elenei îi era greu să priceapă care era Alex. A avut nevoie să-i mai privească o dată pozele de pe pagină ca să-l recunoască.

Îi răspunse:

– Bună ziua. E faină poza, doar că masca ascunde toată frumusețea. Mă bucur că ești bine, scrise ea și a închis. S-a apropiat de geam și, privind în depărtare, se gândi la el.

Îi plăcuse discuția anterioară. Nicidecum nu reușeau să fie ambii online. Citea câte un mesaj scurt uneori. Încă nu înțelegea ce fel de om era. Lăsă totul la o parte, făcu ordine pe masă, alegând documentele prioritare, luă loc în fața computerului și începu să studieze documentele.